

הבימה

התיאטרון הלאומי של ישראל

תכניית
ההצגה

הרטיטי את לבי

קומדיה ישראלית מאת חנוך לוין

בימוי: מירי לזר

"בואי אהובה, הרטיטי את לבי, / אשמיע צליל נפש חרישי, / ואז פוף!". (מתוך המחזה)

הרטיטי את לבי

ההצגה מוקדשת לזכרו של הבמאי עמרי ניצן

בן יוסיפוביץ'

יעל לבנטל

עמי סמורצ'יק

מאיה מעוז

מאת: חנוך לוינ
בימוי: מירי לזר
עיצוב תפאורה: ערן עצמון
עיצוב תאורה: אבי יונה בואנו (במבי)
מוסיקה: אוהד חיטמן
עיצוב תלבושות: אורנה סמורגונסקי
קריינות: דן כנר
הקלטות שירה: שירן הוברמן
עוזר מעבד, הקלטות ומיקסים: תום גולדשטיין
גיטרות ותכנונים: שביט דרמר

משתתפים:

למקה	בן יוסיפוביץ'
לללה	יעל לבנטל
ככה ככה	מאיה מעוז
פשוניאק	עמי סמורצ'יק
מאהב	שחר רז
מאהב	זוהר בדש
מאהב	ניל משען

עוזר במאי ומנהל הצגה: עידו הכהן

ההפקה מבקשת להודות למולי מלצר ולמאור זגורי

הצגה ראשונה: 20.05.2022, אולם מסקין
משך ההצגה: שעה ו-50 דקות (ללא הפסקה)

עריכת תכניה: רמי סמו
צילום סטילס: מעין קאופמן
עיצוב: דפנה זילברשטיין

שחר רז, ניל משען, יעל לבנטל, זוהר בדש

המחזה

"הרטיטי את לבי", מביא את סיפורו של "השופט" למקה (שופט בתחרות מלכת היופי השכונתית) המתאהב עד טירוף בבת השכונה ומאמין שהגברת היא זמרת מהוללת המופיעה בריביירה הצרפתית, אך ייתכן שמדובר במלצרית פשוטה בבית קפה, בריביירה שלנו... את המחזרים הרבים המבקרים אותה, דמויות ססגוניות בפני עצמן, היא מציגה כפדיקוריסט צרפתי, פנטנתן ספרדי ושומר ראש טורקי, כביכול אנשי צוות של זמרת בינלאומית. גיבורינו השופט למקה, מן צ'רלי צ'פלין תל אביבי, המוטרף מאהבה ושבוני בפנטסיה שיצר בדמיונו, מאמין לכל מילה שלה עד ש...

שוב לא יהיה לי רגע / חנוך לוין

שוב לא יהיה לי רגע
כמו הרגע שלפני.
הכל היה עוד אפשרי,
הכל היה פתוח,
עמדתי בגשם וחיכיתי לך,
רועד מציפייה ורוח.
אז באת והתחבקנו,
וכבר נעשה הווה,
וכך עמדנו חבוקים -
ואיפה הגשם ואיפה הרעד,
ואיפה את בטרם באת.
שוב לא יהיה לי רגע
כמו הרגע שלפני.

בן יוסיפוביץ', יעל לבנטל

מתוך הספר "אחרון" ("הספרייה החדשה", 2003)

עמי סמולרצ'יק, בן יוסיפוביץ'

שם, שם היו החיים, רק שם!

על המחזה "הרטיטי את לבי"

כחמש שנים לאחר מותו של חנוך לוין סיפרה לנו אלמנתו, ליליאן בָּרְטוֹ, שקיים עוד מחזה אחד שכתבתו והשלמה אבל לוין החליט לא לפרסם אותו עם כל שאר כתביו - "מסיבות אישיות". ומאליה עלתה התמיהה: מה יש במחזה הזה שלווין החליט להשהות את פירסומו? ההנחה היתה שלווין לא רצה לפגוע באנשים מסוימים שעלולים לחשוב כי המחזה הוא "עליהם". עם השנים עלו כל מיני השערות בשאלה מי הם "באמת" לְמִקְהָה השופט, לְלִלְלָה אהובתו, החבר שלו פְּשׁוֹנְיָאק וּבְכָה-בְכָה אישתו. אבל נדמה שהתשובה הנכונה פשוטה מאוד, וכל אחד מאיתנו יכול להגיע אליה בקלות בעצמו. כל מה שנחוץ זה מְרָאָה במצב טוב (אולי עם עיוות קל), קצת אומץ להביט אל תוכה בלי למצמץ, ולהאמין לְמִרְאָה עיניך. כן, זה אנחנו שם. משהו מאיתנו נמצא בכל אחת מן הדמויות הלויניות האלה, גם אם אנחנו לא יודעים את זה, אולי לא רוצים לדעת, אולי לא מוכנים להודות שאנחנו יודעים. משהו מְכָה-בְכָה, המבְכָה את החמצת חייה ("יכולתי להישאר בפר"ז ... יכולתי עם קלוד ... בערבים הייתי פורטת על גיטרה, לוגמת מיון הכפר, שרה שְׁסוֹנִים"). משהו מְפֹשְׁנִיאָק, שמתלונן על ההבלות המתמשכת של חיי הנישואים שלו ("בְכָה-בְכָה ואני כבר כל-כך הרבה שנים. אתה לא מסוגל להבין את זה ... לעבור את הגיהנום היומיומי - אפילו לא גיהנום, סתם אפסיות"). משהו מְלִלְלָה, שחלומותיה-אשלויותיה להיות זמרת מפורסמת מביאים אליה בעיקר ערימה של מחזרים שכל אחד גרוע מקודמו, וככל שהיא "יורדת בשרשרת המזון" (כהגדרת הבמאית מירי לזר) - דווקא את המעריץ המושבע שלה, השופט לְמִקְהָה, היא לא מוכנה לקחת ("למה אתה לא מישהו אחר, תגיד לי... למה?").

ולבסוף, בכולנו יש משהו מדמותו של השופט לְמִקְהָה עצמו, משהו מהציפייה הזאת לאושר שנמצא מעבר להישג-היד, מהתקווה-ללא-תקווה להתגשמות של פנטזיית אהבה לא-אפשרית, מן התחושה של "הרגע שלפני", של "עוד מעט זה יקרה", אותה הִמְתֵּנָה למשהו עצום ונפלא. כמו שְׁלִמְקָה עצמו אומר (ולפי הוראות הבימוי של לוין - הוא אומר זאת "לעצמו, או לשמים, או לאנושות כולה"): "ואם ישאלו אותי פעם: היכן היתה תמצית חיירך? אענה: לחכות מתחת לחלון שלה ברעדת הלב ובלי תקווה - שם, שם היו החיים, רק שם!"

מולי מלצר

עורך ראשי של מהדורת כל כתבי חנוך לוין

שחר רז, ניל משען, זוהר בדש, יעל לבנטל

לחיות כמו מיתר דרוך, עומד לפקוע

כמצוין בתוך שמו, המחזה הקסום של חנוך לוין "הרטיטי את לבי" עובד על רטטים. על רטט הלב למראה האישה הגדולה מן החלומות, ועל הניסיון לשמור על הרטט הזה בכל מחיר - גם במחיר המציאות המרה.

בימינו יכולנו להתייחס לשופט למקה כמעין סטוקר - אך בעיניי הוא רומנטיקן חסר תקנה. כזה שאוהב לאהוב ומעדיף להתעלם מהאמת של חייו. האהבה חסרת הפשרות שלו, גם כשמבין שמושאת אהבתו היא אינה אלא אישה פשוטה שמביימת לעצמה חיים גדולים - הזכירה לי את הרומנטיקה של פעם. זו שקיימת בשירים ישנים.

על הבמה המרהיבה המסתובבת כתקליט שעיצב ערן עצמון, עם התלבושות הנוסטלגיות והססגוניות של אורנה סמורגונסקי, התאורה הפיוטית של אבי-יונה (במבי) בואנו והמוסיקה התכניתית, המרטיטה של אוהד חיטמן - יכולנו לייצר עולם העובד כתקליט ישן, שממשיך להסתובב גם אם ננסה לעצור את המוסיקה ולנצור את הרגע. וכשכל האלמנטים הולכים ומתפרקים, והטקסט הלירי של לוין חושף את המציאות הפשוטה - המוסיקה לעד תמשיך לרטוט בנו, כמו שלמקה לעד ימשיך לחכות.

את כל אלו אני חבה לאדם אחד גדול, ממנו זכיתי לרשת את ההפקה הזו ואשר לו אני מקדישה אותה - עמרי ניצן ז"ל. בעבודתנו המשותפת בעבר, למדתי מעמרי את רזי הגדולה של עבודתו התיאטרונית, ואת הדיאלוג המשותף שלנו דאז חוויתי גם בעבודה הנוכחית. בתוך ראשי ניהלנו שנינו שיח על החזון האמנותי, על השפה הבימתית, על הפיוט שבטקסט. לפעמים הוא ניצח בדיון, לפעמים אני. ולרוב מצאנו מקום טוב באמצע בו שנינו מסכימים. לכל אורך הדרך הוא היה נר לרגליי, ואני מודה לו על כל מה שתרום לי כיוצרת בפרט, ולתיאטרון הישראלי בכלל.

המיתר שלך, עמרי - ימשיך לרטוט בל בנו לעד.

מירי לזר

בימאית

בן יוסיפוביץ'

מאיה מעוז, עמי סמורצ'יק

מאיה מעוז

מה צאת אהבה...

מהי צואיות

מהי מלסחה

האם אהבה למתקיימת בדמיונו אינה קיימת?

האם ריבים באתי פוסקים מצידיים על אין אהבה?

אבל אחד הצבץ לוו... פרוטי פפרטיים לו...

כמספר בני האדם בצולק כב מספר צורות האהבה...

אבל כמזל תמיד יש בה פיוט... יש בה יופי ויש בה כאב... ופיוסי למה הוא בכל אלה יחד.

אין אורח לעבר בליבי ולא אצבר בו האהבה הנאץ מן הנאצים... כי האהבה גם כלפיא

מתה, ביכיון אלנו אפמיים צוקסת ראל... לום דבר לא נאמר בין אבר ואילש לביה

ביניכם את מה לביה ביניכם... כולם הם על אוח אבי כמו ספריה ל רגלות. חלקם

עצים חלקם מאלטפים... וכולם תמיד איתי...

תאהבו

מאיה מעוז

בן יוסיפוביץ, יעל לבנטל